

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.065/2014/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Nagy Andrea Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Nagy Andrea ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt felperes neve (Cg.09-06- ..., felperes címe) I. r. és a felperes neve (Cg.09-09- ..., felperes címe) II. r. felpereseknek - a Dr. Szűcs Péter Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szűcs Péter ügyvéd, 4024 Debrecen, Kossuth u. 38. fszt. 1. számú ügyvédi iroda címe) alperes címe) I. r. és alperes neve(alperes címe) II. r. alperesek ellen jogalap nélküli gazdagodás visszafizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2013. december 11. napján kelt 5.G.40.112/2013/12. számú ítélete ellen a II. r. felperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tanácsülésen - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az 1 000 000 (egymillió) Ft és járulékai megfizetése iránti II. r. felperesi igény tekintetében hatályon kívül helyezi, és a pert - ebben a részében - megszünteti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi a II. r. felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a II. r. alperesnek 95 250 (kilencvenötezer-kettőszázötven) Ft másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékhatalóság külön felhívására - 488 000 (négy száznyolcvannyolcezer) Ft állam által előlegezett fellebbezési-eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. r. felperes az ORTT Műsorszolgáltatási engedélye alapján üzemeltette az A. Televíziót. A D. Kft. meg kívánta szerezni a műsorszolgáltatási jogosultságot, illetve a műsorszolgáltató televíziót, ezért 2004. szeptember 27. napján három megállapodást kötött az alperesekkel, akik 2004. szeptember 27. napjáig az I. r. felperes beltágjai voltak. Az első megállapodás szerint az alperesek az I. r. felperesi társaságban a beltági jogviszonyukat megszüntették, és a társaság kültagjaivá váltak, míg az I. r. felperes beltágja lett a D. Kft., valamint Tné B.J.E.

A második megállapodás egy kártalanítási és együttműködési megállapodás volt, amelyben a D. Kft. vállalta, hogy 2004. december 31. napjáig 12 000 000 Ft-ot, 2006. december 31. napjáig pedig további 24 000 000 Ft-ot megfizet az alperesek részére azzal, hogy kötelezettséget vállaltak arra is, hogy a második részösszeg megfizetésével egyidejűleg

ingatlan adásvételi szerződést is fognak kötni a D. Kft. beruházásában megvalósuló üzletházban létrejövő irodahelyiségek megvételére.

A szerződésben megállapított, összesen 36 000 000 Ft megfizetésének célja az alperesek kártalanítása volt a műsorszolgáltatási jogosultsággal való rendelkezés megszűnése, és az azzal járó társadalmi presztízaveszteség miatt.

A harmadik megállapodás egy engedményezési szerződés volt, amellyel az alperesek a D. Kft-re engedményezték 12 000 000 Ft ellenében az I. r. felperesi Bt-vel szemben fennálló tagi hitelkövetelésüket. A D. Kft. ezt követően az alperesek részére 5 000 000 - 5 000 000 Ft-ot átutalt.

Az I. r. felperes 2005. január 11. napján az alperesek részére személyenként 7 000 000 - 7 000 000 Ft-ot átutalt az „A. TV szerződés alapján” megjegyzéssel.

A felperesek (a jelen per alperesei) 2007. január 24. napján benyújtott keresete alapján a D. Kft. ellen 12 000 000 - 12 000 000 Ft kártalanítási összeg megfizetése, illetve ingatlan adásvételi szerződés létrehozása iránt indult perben az elsőfokú bíróság - a Debreceni Ítéltábla Gf.III.30.239/2008/7. számú ítéletével a per főtárgyát illetően helybenhagyott - 5.G.40.017/2007/11. számú ítéletével a felperesek keresetét elutasította.

Megállapította, hogy a felek között 2004. november 27. napján létrejött kártalanítási és együttműködési megállapodás a Gt. 9. § (1), 101. § (3) bekezdésébe és a 92. §-ába ütközik, ezért semmis.

A perben a 2007. április 3. napján előterjesztett beadványában a D. Kft. úgy nyilatkozott, hogy az I. r. felperes által az alpereseknek átutalt 7 000 000 - 7 000 000 Ft-ból 6 000 000 - 6 000 000 Ft-ot ő utalt át.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, mint felülvizsgálati bíróság a Gfv.X.30.016/2009/6. számú ítéletével a másodfokú bíróság ítéletét hatályában fenntartotta.

Az I. r. felperes a 2008. december 4. napján kelt levelével felszólította az alpereseket, hogy a 2005. január 11. napján jogalap nélkül átutalt 7 000 000 - 7 000 000 Ft-ot 15 napon belül fizessék vissza. A tértivevényes küldeményként feladott levelek az alperesek cégjegyzék szerinti címéről (I. r. alperes: ..., ... u. 29. szám, II. r. alperes: ..., ... u. 26. II/14. szám) „elköltözött” kézbesíthetlenségi jelzéssel érkeztek vissza.

Az alperesek jogi képviselője a 2009. szeptember 18-ai levelével a társaság ügyeivel kapcsolatban tájékoztatás nyújtására hívta fel az I. r. felperest. Az I. r. felperes törvényes képviselője a 2009. szeptember 25-én kelt, ajánlott küldeményként elküldött levélben válaszolt az alperesek jogi képviselője által írt megkeresésre, majd az I. r. felperes jogi képviselője a 2009. szeptember 28-án kelt levelével ismételt felszólította az alpereseket a 2005. január 11. napján átutalt 7 000 000 - 7 000 000 Ft visszafizetésére. A levelet az I. r. alperes (I.rendű alperes) 2009. szeptember 30. napján átvette, a II. r. alperes II.rendű alperes címéről azonban „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza.

Az I. r. felperes a II. r. alperessel szemben fennálló, 7 295 425 Ft összegű követelését a 2009. december 15. napján kelt engedményezési szerződéssel 3 647 710 Ft ellenében a II. r. felperesre engedményezte azzal, hogy az engedményezésről az I. r. felperes köteles a II. r. alperest értesíteni. Az I. r. felperes írásban a II. r. alperest az engedményezésről nem értesítette.

Az I. r. felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. r. alperest 7 000 000 Ft, és annak 2005. január 12. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata, valamint perköltsége megfizetésére.

A II. r. felperes a II. r. alperes kötelezését kérte szintén 7 000 000 Ft és annak 2005. január 12. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata, valamint perköltsége megfizetésére.

Kereseti kérelmük indokaként a felperesek előadták, hogy az I. r. felperes 2005. január 11. napján tévedésből, az utóbb a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság jogerős ítéletével semmisnek nyilvánított kártalanítási és együttműködési megállapodás alapján utalt át az alperesek részére 7 000 000 - 7 000 000 Ft-ot, amelyből a II. r. alperessel szemben fennálló követelését 2009. december 15-én a II. r. felperesre engedményezte.

Az alperesek elsődlegesen a per megszüntetését kérték a Pp. 157. § a.) pontja, és a 130. § (1) bekezdés g.) pontja alapján, mivel álláspontjuk szerint a kártalanítási és együttműködési megállapodás alapján kifizetett összeg megfizetésére csak az elszámolásra irányadó szabályok szerint kerülhet sor, azaz valamennyi, a szerződésben részes fél - mint kényszerű pertársaság - perbenállása mellett.

Másodlagosan elévülési kifogást terjesztettek elő arra hivatkozva, hogy nem kapták kézhez I. r. felperesnek a 2009. szeptember 28-án kelt fizetési felszólítását. Állították, hogy az I. r. felperes jogi képviselőjétől érkezett, az I. r. alperes által átvett postai küldemény nem tartalmazta a keresetlevélhez csatolt fizetési felszólítást, csupán egy, az alperesek jogi képviselőjének címzett levelet. A II. r. alperes címéről pedig a küldemény „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza, így az közöltnek nem tekinthető. Az elévülés megszakadásának hiányában a felperesi követelés elévült.

Érdemben is vitatták a felperesek keresetét. A Ptk. 286. §-ának (1) bekezdése alapján állították, hogy az I. r. felperes által teljesített kifizetés a D. Kft. helyett felajánlott teljesítésnek minősül, ezért az I. r. felperes által kifizetett 7 000 000 - 7 000 000 Ft tekintetében az alpereseknek a D. Kft-vel szemben áll fenn elszámolási kötelezettségük a Ptk. 237. §-a alapján. Az I. r. felperes rovására legfeljebb a D. Kft. gazdagodhatott a perbeli kifizetések miatt a Ptk. 361. § (1) bekezdése alapján.

Hivatkoztak arra is, hogy a D. Kft-vel megkötött engedményezési szerződés alapján 12 000 000 Ft ellenérték megfizetése fejében a D. Kft-re engedményezték az I. r. felperessel szembeni tagi hitelből eredő követelésüket. Az ellenértékből 10 000 000 Ft-ot a szerződés keltétől számított 2 napon belül, míg 2 000 000 Ft-ot 2004. december 31. napjáig volt köteles megfizetni a D. Kft. Miután a kártalanítási és együttműködési megállapodás alapján a D. Kft. az alperesek részére fejenként 6 000 000 - 6 000 000 Ft-ot volt köteles megfizetni, ezért az átutalt 7 000 000 - 7 000 000 Ft megfizetésével a D. Kft. teljesítette az engedményezési szerződés alapján őt terhelő, hátralékos 2 000 000 Ft kötelezettségét is.

A felperesek sürgősségnek tartották a D. Kft. perben állását, és állították, hogy az I. r. felperes fizetési felszólításai megszakították a követelés elévülését. Tagadták azt is, hogy a 7 000 000 - 7 000 000 Ft megfizetésére a kártalanítási és együttműködési megállapodás, illetve az engedményezési szerződés alapján került sor.

Az elsőfokú bíróság az I. r. felperes keresetét túlnyomórészt alaposnak, a II. r. felperes keresetét viszont alaptalannak találta, és ítéletével kötelezte az I. r. alperest, hogy 15

napon belül fizessen meg az I. r. felperesnek 6 000 000 Ft-ot, és annak 2005. január 12. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát, valamint 320 000 Ft perköltséget. Az I. r. felperesnek az ezt meghaladó keresetét, valamint a II. r. felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a II. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. r. alperesnek 444 000 Ft perköltséget. Az I. r. felperest 58 800 Ft, a II. r. felperest 420 000 Ft, az I. r. alperest pedig 361 200 Ft feljegyzett illeték megfizetésére kötelezte az állam javára.

Az alpereseknek a per megszüntetésére irányuló kérelmét az elsőfokú bíróság alaptalannak találta, mivel a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság előtt 5.G.40.017/2007. számon folyamatban volt perben már jogerősen megállapítást nyert az, hogy az alperesek és a D. Kft. által 2004. szeptember 27-én megkötött kártalanítási és együttműködési megállapodás semmis, ezért a jelen perben annak a szerződésnek az érvényességét a bíróságnak már nem kellett vizsgálnia.

Az elsőfokú bíróság a II. r. alperes elévülési kifogását alaposnak, míg az I. r. alperes elévülési kifogását alaptalannak találta.

A Ptk. 324. § (1) bekezdése, 326. § (1) bekezdése, 327. § (1)-(2) bekezdései alapján az I. r. felperes által 2005. január 11. napján átutalt 7 000 000 - 7 000 000 Ft tekintetében az 5 éves elévülési határidő 2010. január 11. napján eltelt, a felperesek a keresetlevelüket pedig 2011. október 12-én terjesztették elő.

A felperesek által hivatkozott, az elévülést megszakító, 2009. szeptember 28. napján kelt írásbeli fizetési felszólítással összefüggésben megállapította az elsőfokú bíróság, hogy mivel azt a II. r. alperes nem vette kézhez, ezért az elévülés megszakadásához szükséges, a fizetési felszólításról való tudomásszerzés nem valósult meg, így a II. r. alperessel szemben nem szakította meg az I. r. felperes követelésének az elévülését. Az I. r. felperes által a II. r. felperesre engedményezett követelés tehát a Ptk. 325. § (1) bekezdése szerint bírói úton nem volt érvényesíthető, ezért az elsőfokú bíróság, mint alaptalant elutasította a II. r. felperesnek a II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetét.

Az I. r. felperes a könyvelt küldemény feladóvevényével igazolta, hogy az I. r. alperes 2009. szeptember 30. napján átvette az I. r. felperes jogi képviselője által neki küldött levelet. Annak a bizonyítása, hogy a levél nem a fizetési felszólítást, hanem csupán egy, az alperesek jogi képviselőjének címzett levelet tartalmazott, a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az I. r. alperest terhelte.

Az elsőfokú bíróság a perbeli adatoknak (az alperesek jogi képviselőjének tanúvallomása, a küldemény feladását igazoló feladóvevény) a Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti értékelése alapján azt állapította meg, hogy az I. r. alperes 2009. szeptember 30. napján átvette az I. r. felperes jogi képviselője által küldött fizetési felszólítást. Az elévülés 2009. szeptember 30. napján történt megszakadásának időpontjától az elévülési idő újra kezdődött, erre tekintettel az elsőfokú bíróság az I. r. alperes elévülési kifogását alaptalannak találta.

Az I. r. felperes kereseti kérelmének érdemi vizsgálta körében a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság - az I. r. alperes hivatkozását elfogadva - azt állapította meg, hogy az I. r. felperes 2005. január 11-én a D. Kft. helyett, a kártalanítási és együttműködési megállapodás alapján fizetett meg 6 000 000 Ft-ot, illetve az engedményezési szerződés alapján - azok teljesítéseként - 1 000 000 Ft-ot, és nem tévedésből. Ezt a tényét támasztották alá T.L.T. és H.N.I. tanúk vallomásai is.

A Ptk. 286. §-ának (1) bekezdése alapján az I. r. alperes, mint jogosult köteles volt elfogadni a harmadik személy (az I. r. felperes) részéről teljesített szolgáltatást is, különös

tekintettel az I. r. felperes és a D. Kft. közötti tulajdonosi összefonódásra, azaz arra, hogy az I. r. felperesi társaság beltagja a D. Kft. Az I. r. felperes tehát nem jogcím nélkül, hanem a D. Kft-t terhelő fizetési kötelezettség teljesítéseként utalta át az I. r. alperesnek a 7 000 000 Ft-ot. A kártalanítási és együttműködési megállapodás semmisségét a megelőző perben meghozott jogerős ítélet megállapította, ezért a Ptk. 237. § (1) bekezdése szerint a semmis szerződés alapján teljesített szolgáltatás visszajár. Az I. r. alperes ezért köteles visszafizetni az I. r. felperesnek a kártalanítási és együttműködési megállapodásra tekintettel megfizetett 6 000 000 Ft-ot, és ennek az átutalást követő naptól kezdődően számított késedelmi kamatát.

Mivel az 1 000 000 Ft átutalásának alapját képező, az alperesek és a D. Kft. között létrejött engedményezési szerződés érvényes, ezért az átutalt 1 000 000 Ft az I. r. alperest megillette. Az I. r. felperesnek a 6 000 000 Ft-ot meghaladó kereseti kérelmét az elsőfokú bíróság, mint alaptalant elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött az elsőfokú bíróság.

Az ítélet ellen a II. r. felperes és az I. r. alperes nyújtott be fellebbezést.

A II. r. felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részben, és akként történő megváltoztatását kérte, hogy a II. r. alperest kötelezze az ítéletábra 6 000 000 Ft tőke és járuléka megfizetésére, valamint a II. r. felperesnek a perrel felmerült költségei viselésére.

Az I. r. alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének részben, és akként történő megváltoztatását kérte, hogy az I. r. felperes keresetét utasítsa el a bíróság, és az I. r. felperest marasztalja az első-, és másodfokú perköltség viselésében. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárás lefolytatására, és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Az ítéletábra az I. r. alperes fellebbezését alaposnak, a II. r. felperes fellebbezését megalapozatlannak találta, erre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit részben és akként változtatta meg, hogy az I. r. felperesnek az I. r. alperessel szemben előterjesztett keresetét elutasította.

Mellőzte az I. r. alperes kötelezését I. r. felperes javára az elsőfokú perköltség megfizetésére, és kötelezte az I. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 444 500 Ft elsőfokú perköltséget. Az I. r. felperes által az államnak felhívásra fizetendő kereseti illeték összegét 420 000 Ft-ra felemelte, és mellőzte az I. r. alperes kötelezését 361 200 Ft kereseti illeték megfizetésére.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Kötelezte az I. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 190 500 Ft másodfokú perköltséget, valamint az államnak, felhívásra 360 000 Ft feljegyzett másodfokú eljárási illetéket. Kötelezte a II. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. r. alperesnek 222 250 Ft másodfokú perköltséget, valamint az államnak, felhívásra 480 000 Ft feljegyzett másodfokú eljárási illetéket.

A másodfokú ítélet II. r. felperes keresetét elutasító rendelkezésének indokolása szerint: „Az ítélet tábla nem osztotta a II. r. felperesnek a közlés megtörténtének megállapítása körében kialakult bírósági gyakorlat megváltozására történt hivatkozását. Nem vitásan a II. r. felperes által is hivatkozott, a bírósági határozatokban megjelent eseti döntésben a Legfelsőbb Bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kötelezett felszólítása akkor is közöltnek tekintendő, ha annak kézbesítése a kötelezett érdekkörében bekövetkezett mulasztás miatt nem történt meg.

Ezzel szemben az ítélet tábla továbbra is azt, a korábban egységes ítélezési gyakorlatot követi, miszerint a fizetési felszólítás, mint egyoldalú nyilatkozat hatályosulásához - a Ptk. 199. §-ának, és a 214. § (1) bekezdésének együttes értelmezésével - elengedhetetlen az, hogy a nyilatkozat a másik félhez megérkezze, arról a másik fél tudomást szerezzen.

A követelés elévülésének a Ptk. 327. § (1) bekezdése szerinti megszakadását eredményező, a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólításnak tehát ahhoz, hogy az elévülés megszakadása bekövetkezzen, hatályosulnia kell, vagyis az meg kell, hogy érkezzon a másik félhez; joghatás - az elévülés megszakadása - kiváltására csak ekkor lesz alkalmas.

Az elsőfokú bíróság a II. r. felperes kereseti kérelme tárgyában tehát helytálló jogi következtetésre jutott, döntését ebben a részében az ítélet tábla a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.”

A jogerős ítélet ellen a felperesek nyújtottak be felülvizsgálati kérelmet.

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság 2013. július 4. napján kelt Gfv.VII.30.027/2013/5. számú részítéletével a jogerős ítéletnek az I. rendű felperes keresetére vonatkozó rendelkezéseit hatályon kívül helyezte; a Debreceni Törvényszék 5.G.40.174/2011/9. számú ítéletét az I. rendű alperes marasztalására vonatkozóan azzal hagyta helyben, hogy az I. r. alperest 2008. október 1-jétől kötelezte az ítéletben írtak szerinti kamat megfizetésére.

A Kúria a jogerős ítéletnek a II. r. felperes keresetére vonatkozó, a fellebbezéssel érintett keretek között hozott rendelkezéseit a Debreceni Törvényszék 5.G.40.174/2011/9. számú ítéletére is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot ebben a körben új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A Kúria a II. r. felperes és a II. r. alperes eljárási költségét és a feljegyzett eljárási illetéket megállapította.

A Kúria határozata indokolásában mindenekelőtt rögzítette, hogy az elsőfokú bíróságnak az engedményezési szerződés alapján kifizetett 1 000 000 - 1 000 000 Ft és járulékainak megfizetésére irányuló, mindkét felperesi keresetet elutasító rendelkezése, arra vonatkozó fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett. Rögzítette azt is, hogy a II. r. felperes felülvizsgálati kérelme - tartalma szerint - a keresetét elutasító döntés megváltoztatására, a II. r. alperes 6 000 000 Ft és ennek 2005. január 12. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai megfizetésére kötelezésére irányult.

A Kúriának a II. r. felperes kereset elutasításáról szóló jogerős ítéleti rendelkezéssel kapcsolatban elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a II. r. felperes jogelődjének, az I. rendű felperesnek a 2009. szeptember 28-án kelt, a II. r. alperes által át nem vett levelével az elévülés megszakadhatott-e. A jogosult egyoldalú nyilatkozatának minősülő, a követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás alkalmas a követelés elévülésének megszakítására, ha a tudomásszerzés a kötelezettnek felróható okból marad

el. Az I. r. felperes a felszólításhoz tartozó postai küldeményt elévülési időn belül postára adta, az abban foglaltakról az I. r. alperes azért nem szerzett tudomást, mert a levelet nem vette át. A II. r. alperes megalapozottan csak akkor hivatkozhat a vele szembeni II. r. felperesi igény elévülésére, ha a neki szóló fizetésre felszólító levelet nem saját hibájából nem vette át.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak elsődlegesen vizsgálnia kell a II. rendű alperes állításával szemben, miszerint a II. r. felperes bizonyította-e, hogy a II. r. alperes által át nem vett postai küldemény a keresetben megjelölt pénzösszeg fizetésére vonatkozó felszólítást tartalmazta. Erre adott igenlő válasz esetén vizsgálandó, az érintett felekre eső bizonyítási teherről való tájékoztatást követően, hogy a II. r. alperes neki felróható okból mulasztotta-e el átvenni a levelet. Ha a mulasztását nem tudja kimenteni, a II. r. felperes pénz visszafizetése iránti igénye érdemben bírálendő el.

A megismételt eljárás során a 2013. szeptember 11. napján tartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság a Kúria részitéletének megfelelően a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségét a II. r. felperes és a II. r. alperes felé teljesítette. A tárgyaláson a II. r. felperesi képviselő 7 000 000 Ft és annak 2008. október 1. napjától járó késedelmi kamata és perköltsége megfizetésére kérte kötelezni a II. r. alperest.

A tárgyaláson a II. r. felperes képviselője a 2009. szeptember 28. és a 2011. szeptember 5. napján II. r. alperes címére megküldött tértivevényes küldeményt a posta által visszaküldött állapotában becsatolta.

Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson - a felperesi képviselő kérésére - ismertette az 5.G.40.174/2011/8. számú jegyzőkönyvben rögzített dr. G.Zs.Z. tanúvallomását. A II. r. alperes becsatolta dr. G.Zs.Z.-nak az I. r. felperes törvényes képviselőjéhez intézett levelét, annak feladóvevényét és tértivevényét (9. sorszámú előkészítő irat mellékletei).

Az elsőfokú bíróság - a bizonyítási eljárás fentiek szerinti kiegészítését követően - ítéletével a II. r. felperes keresetét elutasította, kötelezte, hogy fizessen meg a II. r. alperesnek 15 napon 875 000 Ft első- és másodfokú, valamint a felülvizsgálati eljárással felmerült perköltséget. Kötelezte, hogy fizessen meg 420 000 Ft elsőfokú, 480 000 Ft másodfokú és 600 000 Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a II. r. alperes 2009. év őszén már életvitelszerűen az ...-ban élt családjával együtt. A 2013. szeptember 11. napján megtartott tárgyaláson felbontott küldeményben az I. r. felperes által a II. r. alperesnek címzett, 2009. szeptember 28-ai keltezésű fizetési felszólító levél, valamint ügyvédi meghatalmazás volt. A II. r. alperes vitatásával szemben az I. r. felperes a II. r. alperesnek a 2009. szeptember 28-ai fizetési felszólítását küldte el azon küldeményben, ami a II. r. alperes címéről „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza hozzá.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a II. r. alperesnek nem róható fel a részére megküldött levél átvételének az elmulasztása. A II. r. alperes az I. r. alperessel együttesen megbízást adott dr. G.Zs.Z. ügyvédnek a jogi képviseletére, erről az I. r. felperes szervezeti képviselőjének tudomása volt az érintett időszakban is. A megbízott ügyvéd a fizetési felszólítás megküldését közvetlenül megelőzően 2009. szeptember 18-i keltezéssel is

küldött egy levelet az I. r. felperesnek, melyre az I. r. felperes képviselője 2009.szeptember 25-én kelt levelével válaszolt, a levelet közvetlenül az alperesek ügyvédjének küldte meg.

Ilyen előzmények után került sor a fizetési felszólítás elküldésére, melyet a Dr. N.A. Ügyvédi Iroda nem az alperesek jogi képviselőjének, hanem közvetlenül az alpereseknek küldött meg. A rendelkezésre álló adatokból, magából a 2009. szeptember 28-ai keltezésű fizetési felszólításból is kitűnik, hogy az I. r. felperesnek tudomása volt arról, hogy az alperesek a korábban megadott címen nem tartózkodnak, valamint kétség kívül tudomása volt arról, hogy jogi képviselőjükkel dr. G.Zs.Z. ügyvédet bízták meg, és arra vonatkozóan a felperesek által is elismerten nem kaptak tájékoztatást, hogy dr. G.Zs.Z. ügyvédnek a képviseleti jogosultsága megszűnt volna, így a felperest is terhelő, a Ptk. 4. §-a szerinti együttműködési kötelezettségből eredően a felperesnek a fizetési felszólítást is az alperesek jogi képviselőjét ellátó ügyvédnek kellett volna megküldenie. Amennyiben ezt elmulasztotta, akkor ez az I. r. felperes terhére esik, minthogy a felperes sem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható lett volna, a másik fél felróható magatartására nem hivatkozhat.

A II. r. alperes terhére nem róható a fizetési felszólítás átvételének elmulasztása, ezért az vele szemben nem hatályosult, ebből következően az az elévülést nem szakította meg, így a II. r. felperes követelése elévült a Ptk. 324. § (1) bekezdése alapján. Az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet a Ptk. 325. § (1) bekezdése értelmében, ezért a II. r. felperesnek a II. r. alperessel szembeni keresetét az elsőfokú bíróság elutasította.

Az ítélet ellen a II. r. felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a II. r. alperes kereset szerinti marasztalását és kötelezését az első-, másodfokú, valamint a felülvizsgálati eljárással felmerült, továbbá a megismételt eljárás költségeinek viselésére.

Előadta, hogy a II. r. felperes vitatta az eljárás során, hogy a felszólító levél elküldése időpontjában a II. r. alperes életvitelszerűen külföldön tartózkodott, továbbá a felszólító levél megküldése időpontjában az alperesek másik jogi képviselőnek is adtak meghatalmazást a társasági tagságuk megszűnésével kapcsolatosan jogi képviselőjük ellátására, így a társasági ügyeik vitelére nem kizárólag egy jogi képviselővel álltak megbízási jogviszonyban. A II. r. felperes hivatkozása szerint a csatolt ügyvédi levélből nem tűnik ki, hogy a felek között tartós jogviszony állna fenn, amely általános képviseleti jogot keletkeztetett volna, különös tekintettel arra, hogy a hivatkozott ügyvédi levél kifejezetten az I. r. felperes társasági ügyeivel kapcsolatos jogi képviselőre vonatkozott.

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta vizsgálni a II. r. alperes tartós külföldi távollétét, általános meghatalmazottnak minősítette dr. G.Zs.Z. ügyvédet és azt állapította meg, hogy a fizetési felszólítást az alperesek képviselőjét ellátó ügyvédnek kellett volna megküldeni. A II. r. felperes álláspontja szerint a II. r. alperes által csatolt levél tartalmából az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le, ezáltal a Ptk. 4. § (4) bekezdésében meghatározott felróhatóság vizsgálata körében levont jogi következtetései is tévesek.

A jelen ügyben alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 222. §-a, az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény 23. § (1) és 26. § (1) bekezdése alapján arra hivatkozott, hogy az ügyvéd kizárólag egy adott ügy ellátásával hatalmazható és bízható meg, részére általános meghatalmazás nem adható, illetőleg bármely személy részére adott meghatalmazás csak akkor minősül általánosan minden ügyre vonatkozó meghatalmazásnak, ha ez a tartalmából kifejezetten megállapítható.

A meghatalmazás a társasággal kapcsolatos ügyek ellátására szolt, azonban a jelen per tárgyát képező ügy nem tartozik ide, továbbá általános meghatalmazásnak sem minősülhet. A II. r. alperes által csatolt levél mellékleteként nem került csatolásra a meghatalmazás, mely a képviseleti jogot keletkezteti, így önmagában az ügyvéd értesítő levelének csatolása nem keletkezteti a képviseleti jogot. A jelen per tárgyát képező elszámolási vita nem társasági ügy.

A meghatalmazás konkrét tartalmi elemzése nélkül az elsőfokú bíróság nem helyezkedhetett volna arra az álláspontra, hogy a levélben hivatkozott meghatalmazás kiterjedt a felek közötti elszámolási jogvitában a képviselet ellátására, hiszen kizárólag a meghatalmazásból állapítható meg az, hogy mely konkrét ügyre terjed ki a jogi képviselő képviseleti joga.

A II. r. alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, a II. r. felperes perki költségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint nincs jelentősége annak, hogy a tartós, életvitelszerű külföldi tartózkodása bizonyítást nyert-e a per során, vagy sem. Dr. G.Zs.Z. ügyvéd részére az I. r. felperessel kapcsolatos ügyei vitelére meghatalmazást adott, amiről az I. r. felperest jogi képviselője tájékoztatta, és amit az I. r. felperes tudomásul is vett. Az I. r. felperessel kapcsolatos valamennyi irat dr. G.Zs.Z. részére került kézbesítésre. Nem a társasági ügyekre, hanem az I. r. felperessel kapcsolatos ügyei vitelére adott meghatalmazást dr. G.Zs.Z. ügyvéd részére. A levélből kitűnően az írásba foglalt meghatalmazás az I. r. felperes részére kézbesítésre került.

Dr. G.Zs.Z. tanúként előadta, hogy meghatalmazása általános jellegű volt, az alpereseknek a társasággal kapcsolatos valamennyi ügyére kiterjedt. Az I. r. felperes ennek megfelelő magatartást tanúsított, hiszen minden, a társasággal kapcsolatos küldemény ezt követően az alperesek jogi képviselője részére lett postázva, kivéve a 2009. szeptember 28-i fizetési felszólítás.

Az I. r. felperes akkor járt volna el jogszerűen, ha meghatalmazott jogi képviselője részére küldi meg a 2009. szeptember 28-i fizetési felszólítást, csak úgy, mint a társasággal kapcsolatos ügyekben keletkezett valamennyi korábbi iratot. Ehhez képest nincs relevanciája annak, hogy a II. r. alperes a lakásán milyen okból nem vette át a küldeményt, hiszen helyettes átvevőről gondoskodott, akinek a személyéről és a címéről az I. r. felperes tudomással bírt.

A II. r. felperes a per során a tartós külföldi tartózkodásának tényét nem vitatta, illetve az elsőfokú bíróság a tényállást a Pp. 206. §-ában foglaltak betartásával állapította meg.

Állította, hogy nem felel meg a valóságnak az, hogy az I. r. alperessel kapcsolatos ügyei vitelére a perrel érintett időszakban más ügyvédnek is meghatalmazást adott volna. A

fellebbezésben hivatkozott jogi képviselő a képviseletében írt dr. K.Gy. ügyvéd részére felszólító levelet, ami semmiképpen sem tekinthető az I.r. alperessel kapcsolatos ügyvédi tevékenységnek. Ezen jogi képviselő meghatalmazásának korábban maga az I. r. felperes sem tulajdonított relevanciát, amit szemléltet az a tény, hogy 2009 szeptemberében még közvetlenül dr. G.Zs.Z. részére küldte meg a társasággal kapcsolatos ügyében tett nyilatkozatát tartalmazó levelét.

A II. r. felperes részéről a meghatalmazás (képviseleti jogosultság) hiányára való hivatkozás új, a másodfokú eljárásban előterjesztett felperesi tényelőadás, így annak érdemi vizsgálatára a fellebbezési eljárásban nincs törvényes lehetőség. A II. r. felperesi hivatkozás egyébként ellentétben áll a rendelkezésre álló bizonyítékokkal és alaptalanul támadja az elsőfokú bíróság által mérlegelés alapján megállapított tényállást. A perbeli ügy minden kétséget kizáróan a „társasággal kapcsolatos” ügynek minősül, hiszen a társaság vele szemben érvényesített követelése nem tekinthető olyan ügynek, amely a társasággal nem kapcsolatos.

A fizetési felszólítás vele szemben nem hatályosult, így az elévülést nem szakította meg, ebből következően a II. r. felperes követelése elévült. (Megjegyzi az ítéletábra, hogy a II. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében a peres feleket több esetben tévesen jelölte meg, így az I. r. felperest többször I. r. alperesként említi, illetve a II.r. felperest is I. r. felperesként. Ennek ellenére az ellenkérelem tartalmából a felek pontosan megállapíthatóak.)

A még perben álló II. r. felperes és II. r. alperes az ítéletábra felhívására tárgyalás tartását nem kérték, ezért az ítéletábra a fellebbezést a polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítéletábra elsődlegesen azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság olyan II. r. felperesi kereseti kérelmet is elbírált, amelynek tárgyában a keresetlevélnek a Pp. 130. § (1) bekezdés d) pontja II. fordulata szerinti idézés kibocsátása nélküli elutasításának lett volna helye.

A Kúria részítéletét követően megismételt elsőfokú eljárásban a II. r. felperesi képviselő a keresetét „felemelte”, 7 000 000 Ft és annak 2008. október 1. napjától járó késedelmi kamata és perköltség megfizetésére kérte kötelezni a II. r. alperest (5.G.40.112/2013/7. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal második bekezdése).

Ezzel szemben egyértelműen megállapítható, hogy a Kúria a jogerős ítéletnek a II. r. felperes keresetére vonatkozó, a fellebbezéssel érintett keretek között hozott rendelkezéseit helyezte hatályon kívül és ebben a körben utasította az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára. A részítélet szerint is az elsőfokú bíróságnak az engedményezési szerződés alapján kifizetett 1 000 000 - 1 000 000 Ft és járulékainak megfizetésére irányuló mindkét felperesi keresetet elutasító rendelkezése, arra vonatkozó

fellebbezés hiányában, jogerőre emelkedett. Ennek figyelembevételével értékelte a Kúria a felülvizsgálati kérelmek tartalmát.

A Pp. 130. § (1) bekezdés d) pontja szerint a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül [125. § (1) bek.] elutasítja, ha megállapítható, hogy a felek között ugyanabból a ténybeli alapból származó ugyanazon jog iránt - akár ugyanazon bíróság, akár más bíróság előtt - a per már folyamatban van (128. §), vagy annak tárgyában már jogerős ítéletet hoztak (229. §).

A Pp. 157. § a) pontja szerint a bíróság a pert megszünteti, ha a keresetlevelet már a 130. § (1) bekezdésének is a - h) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani.

Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság akkor járt volna el törvényesen, amennyiben az 1 000 000 Ft és járuléka tekintetében előterjesztett - felemelt - kereseti kérelem vonatkozásában a II. r. felperes keresetlevelét idézés kibocsátása nélkül elutasítja, illetve a pert megszünteti. Ilyen döntést az elsőfokú bíróság nem hozott, ezért az ítéletábra a Pp. 251. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét 1 000 000 Ft és járulékai megfizetése iránti II. r. felperesi igény tekintetében hatályon kívül helyezte, és a pert ebben a részében megszüntette.

Ebből eredően az ítéletábrának a II. r. felperes 6 000 000 Ft és járulékai visszafizetése iránti kereseti kérelme tekintetében kellett érdemben felülbírálnia az elsőfokú bíróság ítéletét.

Így az elsőfokú bíróságnak az elévülés kérdésében történő állásfoglalására, és a II. r. felperes fellebbezési érvelésére figyelemmel csak és kizárólag azt kellett vizsgálni, hogy a 2009. szeptember 28-i követelés teljesítésére irányuló írásbeli felszólítás alkalmas-e a követelés elévülésének megszakítására.

A fellebbezési érvelésével egyezően az eljárás során a II. r. felperes vitatta azt a II. r. alperesi tényelőadást, hogy a II. r. alperes és családja a felszólítás időpontjában életvitelszerűen ...-ban tartózkodott (5.G.40.112/2013/7. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal, negyedik bekezdése).

A II. r. felperes vitatását megelőzően a II. r. alperes határidő biztosítását kérte, hogy tanúbizonyítási indítványait előterjeszthesse annak igazolása érdekében, hogy a II. r. alperes nem tartózkodik Magyarországon.

A felperes vitatása ellenére e tény bizonyítása érdekében a II. r. alperes az elsőfokú eljárás során nem terjesztett elő bizonyítási indítványt. Az, hogy a kérdéses fizetési felszólítás időpontjában a II. r. alperes életvitelszerűen nem tartózkodott Magyarországon, kizárólag a II. r. alperes jogi képviselőjének a tényelőadása. Mivel e tényelőadás nem igazolt, annak alátámasztása nélkül, bizonyítatlansága ellenére fogadta el az elsőfokú bíróság a II. r. alperes tényelőadását, így tévesen állapította meg, hogy a II. r. alperes ebben az időszakban, 2009 őszén már életvitelszerűen az ...-ban élt családjával együtt (ítélet

indokolása 3. oldal, utolsó bekezdés), ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak ezt a ténymegállapítását mellőzi.

Ugyanakkor az ítéletábra egyetértett a II. r. alperes fellebbezési ellenkérelmének azzal az érvelésével, hogy ennek a ténynek a per érdemi elbírálásával összefüggésben nincs jelentősége.

A II. r. felperes a fellebbezésében kiemelten foglalkozott azzal, hogy dr. G.Zs.Z. ügyvédet a per tárgyát képező jogviszony tekintetében általános meghatalmazottnak lehet-e tekinteni, képviseleti joga keletkezett-e a felek közötti jogviszonyban. Az ítéletábra elfogadta a II. r. alperesnek azt a hivatkozását, hogy a meghatalmazás hiányára való II. r. felperesi hivatkozás új, a másodfokú eljárásban meg nem engedett felperesi tényelőadás.

Az elsőfokú eljárás során (a 2013. október 9. napján 9. sorszám alatt érkezett előkészítő irat mellékleteként) a II. r. alperes becsatolta dr. G.Zs.Z. ügyvédnek az I. r. felperesi betéti társaság törvényes képviselőjéhez intézett 2005. november 28-i írásbeli megkeresését. E szerint a jogi képviselő a jelen ügy I. és II. r. alperesének nevében és képviseletében tájékoztatta az I. r. felperes törvényes képviselőjét, hogy „a mellékelten csatolt ügyvédi meghatalmazás alapján, a továbbiakban ügyvédi irodám fogja ellátni a társasággal kapcsolatos ügyekben nevezettek képviseletét. Ennek megfelelően kérem, hogy ügyfeleim jövőbeli értesítése is irodám útján történjen”.

Tény az, hogy a 2005. november 28. napján kelt okirat másolata, valamint az ahhoz tartozó feladóvevény, valamint térítvevény fénymásolata került benyújtásra, a 2005. november 28-i okiratban hivatkozott ügyvédi meghatalmazás azonban nem. Ennek ellenére a fellebbezés előterjesztéséig sem a II. rendű felperes, sem jogelődje (az I.r. felperes) dr. G.Zs.Z. ügyvéd képviseleti jogosultságát nem vonta kétségbe, sőt az I. r. felperes is annak megfelelően járt el, hiszen dr. G.Zs.Z. nem vitatott tanúvallomása szerint a megbízás megszűnéséig minden, az I. r. felperessel kapcsolatos iratot ő kapott, pl.: a taggyűlési meghívókat is részére küldték meg. (A 2012. április 18. napján tartott tárgyalásról felvett 5.G.40.174/2011/8. számú jegyzőkönyv 12. oldal, második bekezdése.)

Ezt támasztja alá az is, hogy dr. G.Zs.Z. ügyvédnek az I. r. felperes törvényes képviselőjéhez 2009. szeptember 18-i felhívására az I. r. felperes törvényes képviselője 2009. szeptember 25. napján úgy adott választ a jogi képviselő részére, hogy képviseleti jogát nem vonta kétségbe, és érdemben adott tájékoztatást arról, hogy az eredeti állapot visszaállítása körében mire lát jogi lehetőséget.

A jelen ügyben alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló többször módosított 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 4. § (1) és (4) bekezdése szerint a polgári jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a felek a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megfelelően, kölcsönösen együttműködve kötelesek eljárni.

Ha ez a törvény szigorúbb követelményt nem támaszt, a polgári jogi viszonyokban úgy kell eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat. Aki maga sem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, a másik fél felróható magatartására hivatkozhat.

Tény az, hogy a 2009. szeptember 25-i válaszlevélben az I. r. felperes törvényes képviselője hivatkozott arra is, hogy az alperesek részére megküldött taggyűlési meghívók több alkalommal is „elköltözött” jelzéssel érkeztek vissza, és az alperesek a társaság részére nem jelentették be az új lakcímüket, mely nyilvánvalóan a társasági szerződés módosítását is igényelte volna.

Ezt alátámasztotta az is, hogy az I. r. felperes 2008. december 4-i felszólítása a II. r. alperes cégjegyzék szerinti címéről „elköltözött” kézbesíthetetlenségi jelzéssel érkezett vissza. Épp erre tekintettel kutatta fel az I. r. felperes az alperesek bejelentett címét és küldte meg az I. r. felperes jogi képviselője a 2009. szeptember 28-i felszólítását a II. r. alperes ...szám alatti címére. Mulasztása ellenére azonban a II. r. alperes terhére az együttműködési kötelezettség felróható okból történő olyan megszegése nem állapítható meg, amely alkalmas lenne az elévülés megszakítására. A II. r. alperes ugyanis - a fellebbezési ellenkérelemben tett tényállításával egyezően - 2005. november 28. napján jogi képviselő megbízásával gondoskodott helyettes átvevőről, akinek a személyéről és címéről az I. r. felperes tudomással bírt, és a 2009. szeptember 28-i fizetési felszólításon kívül ennek megfelelően is járt el.

A II. r. alperes és dr. G.Zs.Z. ügyvéd közötti megbízási jogviszony az I.r. felperesi társasággal kapcsolatos ügyekben történő eljárási jogosultságra terjedt ki. A társasággal kapcsolatos ügy nem szűkíthető le „társasági üggyé”, az I. r. felperesi társaságnak a II. r. alperessel szemben érvényesített követelése pedig egyértelműen a társasággal kapcsolatos.

Nincs különösebb jelentősége annak sem, hogy a II. r. alperes másik jogi képviselőt megbízott-e, és a megbízás mire terjedt ki, hiszen a fizetési felszólítás időpontjában dr. G.Zs.Z. ügyvédnek a társasággal kapcsolatos ügyekben fennálló képviseleti jogosultsága nem szűnt meg.

Mindezek alapján az ítéletábra azt állapította meg, hogy a jogi képviselő képviseleti jogosultsága kiterjedt az I. r. felperes által a II. r. alperessel szemben érvényesített igényre is, az elsőfokú bíróságnak - vitatás hiányában - dr. G.Zs.Z. ügyvédi meghatalmazását nem kellett vizsgálat tárgyává tennie, és a II. r. alperes nem járt el felróható módon akkor, amikor a 2009. szeptember 28. napján kelt fizetési felszólítást nem vette át, mivel helyettes átvevőről gondoskodott.

Felróható mulasztás hiányában pedig a 2009. szeptember 28-i fizetési felszólítás nem volt alkalmas a követelés elévülésének megszakítására. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság nem tévedett azzal, hogy a Ptk. 324. § (1) bekezdése alapján a II. r. felperesi követelés elévülését állapította meg, és a Ptk. 325. § (1) bekezdésére figyelemmel a II. r. felperes pénz visszafizetése iránti igényét érdemben nem vizsgálta.

Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének érdemben felülbírált, azaz a II. r. felperesnek 6 000 000 Ft és járulékai megfizetése iránti igényét a II. r. alperessel szemben elutasító, rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdés I. fordulata alapján helybenhagyta.

Az érdemben felülbírált ítéleti rendelkezés tekintetében az állam 480 000 Ft fellebbezési eljárási illetéket előlegezett, a megszüntetett részben az ítéltábla analóg módon az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 58. § (1) bekezdés f) pontját alkalmazta, és 10 % mérsékelt összegben állapította meg a megtérítendő fellebbezési eljárási illetéket, azaz a peresztes II. r. felperest összesen 448 000 Ft fellebbezési eljárási illeték megfizetésére kötelezte.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése, 3. § (2) bekezdés a) pontja, (4) és (5) bekezdései szerint, ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselőt ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg.

Polgári perben, az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a peresztes felet terhelő összege 10 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10 000 Ft.

Nemperes eljárásban és a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban a munkadíj a peres eljárásban megállapítható munkadíj legfeljebb 50%-a.

A másodfokú és a felülvizsgálati eljárásban az ügyvédi munkadíj a (2)-(4) bekezdésben meghatározott összeg 50%-a azzal, hogy a pertárgy értékeként ezekben az esetekben a fellebbezésben, felülvizsgálati kérelemben vitatott összeget kell alapul venni.

A fenti rendelkezések alapján a másodfokú perköltség a pertárgyérték 1,25 %-áig terjedhet, erre figyelemmel az ítéltábla a peresztes II. rendű felperest 75 000 Ft és általános forgalmi adó összegében, azaz 95 250 Ft-ban megállapított másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

Debrecen, 2014. március hó 28. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Görög Attila sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó